

KO BI CESTA GOVORILA

Pozdravljeni.

Sem stara in edina cesta, ki povezuje Mislinjo s Koroško, na drugi strani pa s celo Slovenijo. Že dolgo je od takrat, ko sem bila mlada. Seveda sem bila precej ožja in v drugačni preobleki. Zelo sem bila vesela, ko se je po meni zapeljalo nekaj ljudi. Vozili so se s konji, voli in kolesi. Brez njih je bil pravi dolgčas.

Potem so prišli avtomobili. To je bilo veselje. Bilo jih je vedno več. Zabavno je bilo gledati vse te srečne ljudi, ki so se s svojimi vozili prevažali po meni. Vsak večer sem komaj čakala naslednji dan.

A prišel je dan, ki ga nikoli ne bom pozabila. Zgodila se je prometna nesreča. Vedela sem, da je hudo. Vse je obstalo. Obrazi so bili resni in uprti v tla. Kar naenkrat me je nekaj pogrelo. Pogledala sem in po meni je tekla topla rdeča tekočina. Bila je kri. Prišli so reševalci, policija in gasilci. Iz razbitin so v travo položili osebo. Ni kazala znakov življenja. Zelo so se trudili z oživljanjem, a neuspešno. Kako zelo mi je bilo hudo. Počutila sem se krivo. Čas bi rada zavrtela nazaj ... Osebo bi objela, jo pogrela in ji vdahnila življenje. A kaj, ko nisem mogla. Le nemo sem strmela v razbitine in trpela. Prišel je mrliški voz in osebo odpeljal. Vlečna služba je odpeljala vozilo, gasilci pa so me umili in očistili. A bolečina in spomin je ostal ...

Naslednji dan sem mislila, da je vse mimo. Pa sem se tudi tokrat motila. Prišli so svojci. Stopali so počasi in v tišini. Na travo ob meni, kjer so včeraj oživljali osebo, so prižgali svečke. Po licih so jim tekle solze. Padale so name in me močno žgale. Čutila sem njihovo veliko bolečino, pa spet nisem mogla pomagati.

Koliko podobnih gorja sem morala vsa ta leta gledati in koliko krvi in solza je steklo po meni. Vse to in še mnogo bi rada povedala na glas. To bi moralo biti vsem v opomin, da bi se vsakič, ko sedejo za volan, zavedali, kako pomembna je previdnost.

Danes pa sem pomirjena, ko se vsaj enkrat na leto ustavite ob meni in se spomnite na te moje popotnike, ki jih ni več. S tem ste moj glas, ki pomaga opominjati na večjo previdnost in strpnost, saj sama tega ne bi zmogla.

Hvala.

Vaša cesta

Ika Ogris, 7. a

OŠ Mislinja

Mentorica: Irena Sešelj